

handling, og som f. Ex. ogsaa det ærede Medlem fra Aarhus udtalte, bleven „gjen-nemkritisieret“. Den glandsfulde Forkastelse, som skulde komme kort efter, er forberedt, men inden man afviser ved denne Gjen-nemkritik, vil jeg dog gjøre nogle Bemærk-ninger som Antikritik derimod. Jeg skal gjøre det saa kort, som jeg kan, og saa kort, som det er hensigtsmæssigt af Hensyn til det Tidspunkt, paa hvilket disse Udtalelser finde Sted. Jeg skal derfor kun omtale Hovedmomenterne i Betænkningen, som indeholde de saglige Grunde, der gjøre, at Sagen, saaledes som den ærede Ordfører udtalte, maa blive forkastet. I Betænkningen begynder man med at udtale sig om de Besvarelser, der ere komne fra Ministeriet af visse Spørgsmaal, og kommer ind paa det gamle yndede Thema om Ballen i Planerne. Man begynder i det Hele taget at tale om, at Regjeringen har havt forskellige Planer, der snart have indeholdt et, snart to, snart tre Forter, og at Bekostningen har varieret mellem 6 og 40 Millioner, kort sagt, man kommer ind paa den gamle Historie om, at man altid er uvis fra Regjeringens Side med Hensyn til hvad man vil have. Man vakler i Planerne o. s. v. Det er nu egentlig ligegyldigt, det er sagt og modsagt saa tidt, at man ikke kan komme videre i den Henseende. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at denne Tale om Ballen i Planerne, er temmelig uberegtiget. Det, man til enhver Tid har bestræbt sig for ved de Forslag, man har forelagt, har været at faae Kjøbenhavn dækket mod Bombardement fra Søfiden. Og hvorledes opnaas det? Det opnaas ved at indrette sig saaledes, at man kan holde Fjenden paa en Afstand, hvor han er længere borte end paa den Afstand, hvor han kan beskyde Byen. Det kan naaes paa to forskellige Maader, enten ved at lægge Fortet længere ude, hvor man da maaste har mindre gode Kanoner, eller det kan opnaas ved, at man bliver ved de Forter, man har, forsaavidt man har tilstrækkelig gode Kanoner til at holde Fjenden paa den fornødne Afstand. Det er derfor let at se, at det er Udviklingen med Hensyn til Skytset, der har gjort, at man efter i et givet Dieblit stærkt at have urgeret et Fort paa Middelfrunden, dog saa Nar efter ikke trængte til det, saa at man kunde opsætte det. Det var under Forhandlingerne i 1879, at Forholdene kom til at staa saaledes. Man havde i 1874, 75, 76 forelagt Forslag til et Fort paa Middelfrunden, og det var baseret paa visse Skytsorter, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa,

men det staar forøvrigt omtalt i den Redegjørelse, der er gjort fra Regjeringens Side. Skytsjorten var Støbejernskanoner, som efter den Tids Forhold vare temmelig kraftige, som man antog, i alt Fald de kraftigste i det Dieblit; men for ved Hjælp af dem at holde Fjenden udenfor Bombardementsgrænsen maatte man ud paa Middelfrunden. Saa kom paa een Gang den stærke Udvikling i Skytset, navnlig i Krupps Fabriker, saaledes at den pantserbrydende Støbvidde vorede flere Tusinde Alen. Derfor, da Forslaget om Kjøbenhavns Dækning mod Bombardement fra Søfiden var for, bestemte man sig den Gang med dette Things Billigelse til at blive ved de Forter man havde, men at anstaafe kraftige Kanoner — det var de bekjendte 6 svære Kanoner — idet man ved Hjælp af dem mente at kunne opnaa, hvad man tilstøbe, nemlig at holde Fjenden borte paa en vis Afstand, og det er det, man har vedblevet med indtil den Dag i Dag. I de sidste 2—3 Aar er der foregaaet en Ombytning af det gamle ubrugelige Skyts med nyt. Man bruger de gamle Standspladser, men søger at faae det bedste Skyts, man kan faae, for at holde Fjenden borte. Den Udvikling af Skytset, der er foregaaet, er en af saadan Bestaafenhed og har, navnlig i de sidste Aar, været saaledes, at nu er Tidspunktet kommet, at man maa sige: hvis man vil kunne vente med dette fortrinlige Skyts at holde Fjenden paa Afstand, maa man ud paa Middelfrunden. Men der er ikke nogen Ballen i Principerne. Principet har altid været at søge at holde Fjenden saa langt borte, at han ikke kan bombardere Kjøbenhavn. Dernæst kommer man i Betænkningen ind paa Bombardementsafstanden for Skibe. I den Skrivelse, som fra Ministeriets Side er afgivet med Hensyn til dette Punkt, er det oplyst, at det, man i Dieblittet i Almindelighed antager at være Bombardementsgrænsen fra Søfiden, er 13—14,000 Alen. Det er Maximumafstanden for Hovedmassen af det Skyts, der for Dieblittet er paa alle Landes Flaader. Samtidig gjorde man opmærksom paa, at et mindre Antal Skyts paa enkelte Skibe kunde skyde paa 18,000 Alen og ganske enkelte Stykker paa 20,000 Alen. Derfra er man nu i Betænkningen gaaet over til at sige: Bombardementsgrænsen er altsaa, som Ministeriet siger, 20,000 Alen. Det er dette faldte Raisonnement som vi kjende saa godt fra den Gang, vi behandlede Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden. Da var det Samme fremme. Da sagde man fra saglyndig Side, at Bombardementsgrænsen var 12,000 Alen, men saa fandt man en eller anden